

af denne Paragraf at faa de direkte Skatter nedsat. Dette Hovedønske, som jeg tror er det Ønske, man fra alle Sider samler sig om, faar jo ikke paa nogen Maade Udtryk i det Forslag, der foreligger, ej heller i Forslaget, som det vil blive med de Ændringer, som Flertallet foreslaar. Af denne Grund maa vi altsaa hævde, at Forslaget er ganske utilfredsstillende paa det afgørende Hovedpunkt; og da det altsaa, som her udviklet, paa en betydelig Række ikke uvæsentlige Punkter ogsaa er utilfredsstillende, maa jeg anbefale mit Partis Medlemmer at afholde sig fra at stemme om disse Ændringsforslag her ved anden Behandling, men indskrænke sig til at stemme imod ved tredje Behandling.

P. Munch: Som det allerede er oplyst af de foregaaende Talere, er der for Udvalget fremlagt Beregninger, som viste, at det oprindelige Regeringsforslag vilde have medført en Forøgelse af Skatteindtægterne for Formue- og Indkomstskatten paa omkring ved 10 Mill. Kr. Vi for vort Vedkommende mente ikke, det var rigtigt at foretage en saadan Skatteforøgelse, uden at man samtidig gik til en Nedsættelse af andre Skatter, forskellige indirekte Skatter. Vi stillede derfor under Udvalgsforhandlingerne Forslag, der paa dette Skattegrundlag vilde have medført en Forøgelse, men en Forøgelse, som vilde være betinget af Nedsættelser i den indirekte Skattelovgivning. Fra Finansministerens Side var Opfattelsen imidlertid den, at en saadan Afbalancering med Hensyn til denne Lov ikke vilde være let at gennemføre eller i alt Fald ikke let at overskue i Øjeblikket. Man enedes derfor om at tilvejebringe en Afbalancering ved at lade denne Lov hvile i sig selv; derved kunde den store Forhøjelse, der var i det oprindelige Forslag ved Bestemmelserne om Skat paa Skatten, bortfalde, en Forhøjelse, som vi for vort Vedkommende i alle Tilfælde vilde have anset det for urigtigt at foretage. De 10 Mill. Kr. fremkom, taget i al Almindelighed, derved, at man gik over til den Regel, at man ikke skulde kunne fradrage Skattebeløbet, før Skatten beregnedes. Der er det nu imidlertid for Udvalget oplyst, at af de 10 Mill. Kr., der derved vilde indkomme i forøget Skat, vilde de $8\frac{1}{2}$ Mill. Kr. falde paa Indkomstskatten; men netop for denne Skats

Vedkommende har vi ment, at det ikke var rigtigt at foretage nogen Forandring fra den nu gældende Regel. Følgelig er vi blevet enige med Regeringspartiets Repræsentanter i Udvalget om en Ordning, hvorved denne Forøgelse paa $8\frac{1}{2}$ Mill. Kr. bortfalder, saa at der kun bliver tilbage en Forøgelse af $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr., som Følge af den Regel, at man i Fremtiden ikke skal kunne fradrage Formueskatten. Det ærede Medlem Hr. Korsgaard, der talte paa det konservative Folkepartis Vegne, har jo særlig ivrigt vendt sig imod denne Bestemmelse. Det ærede Medlem er imidlertid klar over, hvad det er, der har foranlediget, at Interessen derfor er kommet frem; det er et Misforhold, som i mange Kommuner i de senere Aar har vakt megen Opmærksomhed, og dette Misforhold er, at medens en, regelmæssig set, stor Skatteyder i den paa gældende Kommune kunde opretholde sin hele Levevis, fordi han havde en overordentlig stor Formue, saa kom der Aar, hvor han slet ikke kom til at betale nogen Art personlig Skat til vedkommende Kommune. Det ene Aar kunde Kommunen faa en ret anselig Skatteindtægt af ham, det næste Aar slet ingen, og hele Grundlaget for Kommunens Skattevæsen kunde dermed i væsentlig og afgørende Grad forrykkes. Dette Forhold har i forskellige Kommuner baade i Købstæder og navnlig vel nok i Landkommuner vakt megen Uvillie og rejst Kravet om under den ene eller den anden Form at finde en Ændring, der kunde fjerne dette Misforhold. Jeg tror, at man har gjort det paa en praktisk Maade ved Forslaget, saaledes som det nu foreligger. Derimod retter det ærede Medlem Hr. Korsgaard saa ganske vist en Indvending, men en Indvending, der ikke virker synderlig overbevisende paa mig. Indvendingen ligger i dette, at denne Bestemmelse om, at Formueskatten ikke maa fradrages, rammer først og sidst og alene paa betydende Maade de store Formuer; for de smaa Formuers Vedkommende er Formueafgiften efter den bestaaende Lovgivning saa begrænset, at hele dette Spørgsmaal kun har en ringe praktisk Betydning. Nej, det er de store Formuer, og navnlig de rigtig store Formuer, som rammes derigennem, og derfor er det forstaaeligt, at det ærede Medlem Hr. Korsgaard ud fra sit Partis almindelige Synspunkter vender sig med særlig Vrede mod dette Forslag. Det ærede Medlem siger